

Del 1

Forfatterens syn på saken er at mediene stadig setter ungdommen i et dårlig lys. Innledningsvis skriver hun at omtalen ungdommen får altfor ofte er formet av negative stereotyper. Hun forsvarer ungdommen og skriver at mediene overdriver for å vinne kampen om slagkraftige overskrifter. Forfatteren skriver også at vi burde finne ut av virkeligheten selv, fremfor å tro på alt vi leser, hører og ser i mediene.

Mediene er mer opptatt av å dramatisere virkeligheten og gjøre den mer interessant og spennende enn hva den egentlig er. Men kan vi gi egentlig gi dem skylden for det?

Det er ingen hemmelighet at vi mennesker tiltrekkes av drama. Når noe dramatisk i verden skjer kjøper flere avisen, flere vil vite, flere ser på nyhetene. Dessverre er det slik at vi heller vil lese om de sjokkerende og skremmende nyhetene fremfor de "trygge" nyhetene om saker vi allerede vet om. Det er jo klart at journalistene vil selge, og derfor skriver de om saker som tiltrekker lesere.

Til tross for dette, syntes jeg ungdommen kan få mer positiv oppmerksomhet i mediene. Jeg vil tro at folk like gjerne vil lese om sjokkerende bra nyheter, som sjokkerende dårlige. Vi leser ofte om ungdommer som begår kriminalitet, er late, uengasjerte og ruser seg. Vi leser sjeldent om ungdommer som er politiske engasjerte, ungdommer som gjør frivillig arbeid i Ghana eller hva som har forbedret seg med ungdom den siste tiden. Det vi kan finne av positiv oppmerksomhet knyttet til ungdommen er vidunderbarn som melder seg på Norske Talenter og tar hele salen med storm. Annet enn det er den positive oppmerksomheten rundt ungdom liten. Jeg mener at dette blir å dra all ungdom under samme kam, noe vi ikke burde sitte og se på at skjer.

Del 2

Oppgave 4

Ungdom som snakker kebabnorsk kan ikke norsk

Kebabnorsk er i hyppig bruk blant ungdommer fra miljøer med mange minoriteter. Språket er en samling av en hel rekke språk, men som hovedsakelig består av norske ord. Arabisk, berbisk, punjabi, urdu og spansk er eksempler på språk som har blitt blandet inn i norsken og sammen skapt kebabnorsk. I denne teksten skal jeg drøfte om brukere av kebabnorsk kan norsk eller ikke.

Språket vårt er en viktig del av identiteten og kulturen vår. Måten vi snakker på sier mye om hvem vi er, hvor vi kommer fra og litt om historien vår. Språket vårt er med på å forme oss som mennesker, og uten språket ville vi ikke kunne kommunisert med hverandre. Vi mennesker er avhengige av å forstå, anerkjenne og akseptere. Vi er også avhengige av å bli forstått, anerkjent og akseptert.

Kebabnorsk er et språk som dominerer blant ungdom fra østkanten. Språket blir i hovedsak brukt blant vennegjengene seg i mellom, sjelden utenfor det. Dette språket er en del av mange miljøer på østkanten, og for å bli akseptert i et miljø er det helt nødvendig å snakke samme språket. Aftenposten intervjuet noen elever på Bjørnholt videregående skole om kebabnorsk. Elevene var brukere av språket selv og de forklarte at språket gir dem tilgang til å kommunisere mye bedre og raskere med hverandre og er derfor mer effektivt. Aftenposten intervjuet både etnisk norske og norske med innvandrerbakgrunn som brukte språket, og de sa alle at språket var en del av dem. Samtidig sa de at etter hvert ville de kvitte seg med språket, og at de ikke snakket kebabnorsk til lærere, familie og eldre mennesker fordi de mente at det ville være å vise mangel på respekt. Disse ungdommene klarte fint å skifte mellom kebabnorsk og norsk, uten at norsken var uforståelig eller gebrokket.

En annen sak er det med innvandrerungdom, som kommer til Norge i en alder av 13 år og blir kasta inn i det norske skolesystemet. Det er naturlig at man søker etter tilhørighet og finner det hos de med samme etnisitet og minoritet. Når man da skal lære norsk bak skolepulten blir det et helt annet språk en hva man lærer seg blant vennene. For disse ungdommene kan det være vanskeligere å mestre norsk enn hva det er for ungdommer som er født og oppvokst i Norge, men det betyr fortsatt ikke at de ikke kan norsk.

Over halvparten av ordene i kebabnorsk er norske ord som også står i den norske ordboka. Jeg tror at “ungdom som snakker kebabnorsk kan ikke norsk” er en påstand av en som ikke har så mye kunnskap og kjennskap til kebabnorsk. Språket kan virke uforståelig for en som ikke har kjennskap til det, og da er det enkelt å tenke seg frem til at brukerne av dette språket ikke kan norsk.